

Institutionaliseringens (af)magt

Bag om dette institutionelle magtspil og organisatoriske mismask, hvor praksis får trange kår, gemmer sig det tredje punkt, som er det alvorligste:

Den elektroniske musik bygger på en helt andet *musikkulturelt begreb*, en anden musikalsk dannelse end man er vant til. De elektroniske musikere og komponister er ofte autodidakte, der ikke nødvendigvis besidder klassiske dyder som hørelære og fugaeksposition, der arbejder med computerteknologi fremfor instrumentel partiturmusik og med en helt anden lyderfaring og -forståelse end de klassiske musikere og komponister.

Den elektroniske musik funderes ikke på en skelnen mellem klassisk og rytmisk musik. Det er ikke desto mindre den skelnen, der ligger til grund for resultatkontraktens målsætning om, at uddannelsen i elektronisk komposition skal splittes op i en klassisk og rytmisk afdeling. Hvorfor? Vel fordi, at det er institutionen DJM vant til, det har man de organisatoriske rammer til. Man anerkender i praksis ikke, at den elektroniske musik ikke er en undergenre af de eksisterende musikgenrer, men har sine egne forudsætninger, virkemidler og udtryk. Man vender det musikkulturelle begreb bagud mod den klassiske musikkultur, i stedet for fremad – *ikke* af hensyn til den elektroniske musik, men af hensyn til den eksisterende institution.

Engang for ikke så mange år siden var det et musikkulturelt fremskridt indenfor konservatorie-institutionerne, at den rytmiske musik blev ligestillet med den klassiske. I den elektroniske musiks regi er det samme mere end et tilbageskridt. Det er en institutionel anakronisme, simpelthen. Den får absurde følger for ikke bare fødekæden og rekrutteringen af studerende, men for hele områdets vækstmuligheder indenfor institutionens egne rammer – og det øger bare den kløft mellem gamle institutioner og nye miljøer, der ellers var ved at blive bygget bro henover.

Sker det, har institutionaliseringen af den elektroniske musik virkelig vist sin magt – og afmagt. Det går som det ofte går: den gamle institutionskultur sætter sig på den nye, og institutionen bliver sit eget væsentligste argument for at være.

[luk]